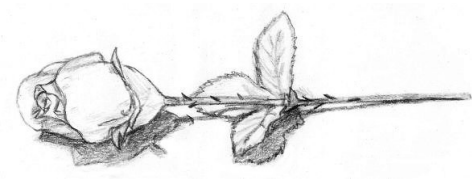

...a neveddel alszom el

Versek a szerelemről

...a neveddel alszom el

...a neveddel alszom el

Komáromi János (koma) versei a szerelemről

*Paks
2007.*

© *Komáromi János, 2007*

© *Grafika: Komáromi Anna*

ISBN 978-963-06-1852-6

Kiadta: ANÁRBO Szövetkezet, Paks, 2007
Felelős kiadó: Komárominé Bálint Éva

Nyomdai előkészítés: Schöck Bt.
Nyomta és kötötte: Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vadász József ügyvezető igazgató

Tartalomjegyzék

eszmélés

<i>Mintha.....</i>	<i>11. oldal</i>
<i>Köszöntő, csak úgy.....</i>	<i>13. oldal</i>
<i>Mennyit ér a szerelem?.....</i>	<i>15. oldal</i>
<i>Ha lenne aki.....</i>	<i>16. oldal</i>
<i>Nézlek.....</i>	<i>18. oldal</i>
<i>csuklódon az ér.....</i>	<i>19. oldal</i>
<i>lehet.....</i>	<i>23. oldal</i>
<i>Hajnal lánya.....</i>	<i>26. oldal</i>
<i>Ezt jelented.....</i>	<i>28. oldal</i>
<i>Ajándék.....</i>	<i>29. oldal</i>
<i>lelkemért.....</i>	<i>31. oldal</i>
<i>...és közeledett a szád.....</i>	<i>32. oldal</i>
<i>nevezz.....</i>	<i>34. oldal</i>
<i>Varázsige.....</i>	<i>35. oldal</i>
<i>Mondóka.....</i>	<i>36. oldal</i>
<i>mosolyt csókoltam.....</i>	<i>38. oldal</i>

lángolás

<i>Csókok gyűlnek.....</i>	<i>43. oldal</i>
<i>Veled.....</i>	<i>45. oldal</i>
<i>Ugyan az.....</i>	<i>47. oldal</i>

<i>Árnyékok az égen.....</i>	<i>49. oldal</i>
<i>szél kavarta napsugár.....</i>	<i>51. oldal</i>
<i>csókollak édesem.....</i>	<i>53. oldal</i>
<i>közös már.....</i>	<i>55. oldal</i>
<i>még.....</i>	<i>57. oldal</i>
<i>Távolodó Ősz.....</i>	<i>58. oldal</i>
<i>Vallomás.....</i>	<i>59. oldal</i>
<i>Szólj! Szeress!.....</i>	<i>62. oldal</i>
<i>Ősi szerelem.....</i>	<i>64. oldal</i>
<i>Áldozd fel.....</i>	<i>65. oldal</i>
<i>Most ölelj!.....</i>	<i>68. oldal</i>
<i>Rabbá teszel.....</i>	<i>70. oldal</i>
<i>Mert így akarom.....</i>	<i>73. oldal</i>
<i>marj belém!.....</i>	<i>78. oldal</i>
<i>engem szolgálsz.....</i>	<i>80. oldal</i>
<i>Reggeli vágy.....</i>	<i>82. oldal</i>
<i>összefüggések.....</i>	<i>83. oldal</i>

vágyódás

<i>dallam.....</i>	<i>87. oldal</i>
<i>gyertyafény.....</i>	<i>89. oldal</i>
<i>magányos éjjelen.....</i>	<i>91. oldal</i>
<i>minden vágyam.....</i>	<i>93. oldal</i>
<i>Magány.....</i>	<i>95. oldal</i>
<i>szavaid tükrében.....</i>	<i>96. oldal</i>
<i>törődj velem.....</i>	<i>97. oldal</i>
<i>ha hagyod.....</i>	<i>100. oldal</i>

<i>...kőkemény.....</i>	<i>102. oldal</i>
<i>egyedül Veled.....</i>	<i>103. oldal</i>
<i>...a neveddel alszom el.....</i>	<i>105. oldal</i>
<i>A szerelemhez osonok.....</i>	<i>108. oldal</i>
<i>Néha.....</i>	<i>110. oldal</i>
<i>a remény után.....</i>	<i>112. oldal</i>
<i>mert elfordulok.....</i>	<i>114. oldal</i>
<i>bőrömbbe rejtett érintések....</i>	<i>116. oldal</i>
<i>ne hívj.....</i>	<i>117. oldal</i>
<i>Már nincs sok.....</i>	<i>119. oldal</i>
<i>sírv értem.....</i>	<i>121. oldal</i>
<i>Sodrásban.....</i>	<i>125. oldal</i>

megnyugvás

<i>Téged néztelek.....</i>	<i>129. oldal</i>
<i>emlékké válik.....</i>	<i>132. oldal</i>
<i>szellő és szél.....</i>	<i>134. oldal</i>
<i>csillagpor életünk.....</i>	<i>135. oldal</i>
<i>hová tűntek.....</i>	<i>137. oldal</i>
<i>talán.....</i>	<i>139. oldal</i>
<i>csak szerelmem marad.....</i>	<i>141. oldal</i>
<i>emlékezz rám.....</i>	<i>143. oldal</i>
<i>majd, ha már.....</i>	<i>145. oldal</i>
<i>Akkor majd.....</i>	<i>148. oldal</i>
<i>Voltam.....</i>	<i>151. oldal</i>

eszmélés

*„vágyaid maradtak
a porban utánad
s mint érzéken simogató
fátylak lebegtek*

*megtaláltam őket én
és azóta követlek”*

Mintha

*mintha Te már jöttél
volna felém számtalanszor
nappalaim fátyolos
álomszőnyegén*

*néztél már rám
de mindig másra néztem én*

*álmaim kergettem
és Te is csalóka
visszfények után
kutattál*

*nem láttalak meg
és Te sem láthattál*

*elporladt sóhajaim
a szél sodorta
tétova, könnyed mosolyú
lépteid elé*

*engem bánataim vezettek
elhagyott utaid felé*

*vágyaid maradtak
a porban utánad
s mint érzéken simogató
fátylak lebegtek*

*megtaláltam őket én
és azóta követlek*

Köszöntő, csak úgy....

*bánat voltam
felhő lettem
könnyeimet
szétöntöttem*

*egy csepp hullott
tenyeredbe
simogatás
lett belőle*

*egy csepp csillan
rózsa szirmon
volt, de már nincs
miért sírnom*

*egy csepp csordult
szép szemedből
ennyi maradt
könnyeimből*

*egy csepp száradt
fénylő Napon
vágyat őrző
hús hajnalon*

*egy csepp eltűnt
nem találok
elveszett, de
nem is bánom*

*sírás voltam
mosoly lettem
múltjaimat
elfeledtem*

*víg perceim
Neked adom
fogadd el, légy
boldog nagyon*

Mennyit ér a szerelem?

*Mennyit ér a szerelem, ó mond mit ér?
Halvány árnyék a szememen semmiért...
Egy érintés lánggra gyújt, lángolsz, elégsz,
egy pillantás a földre súlyt, már nem élsz.*

*Mennyit ér a vágyódás, ó mond mit ér?
Lágy csókok az ajkakon, tűz semmiért...
Egy szó fényleni kezd sápadt lelkedben,
egy illat fogva tart, üvölt a csendben.*

*Mennyit ér a vallomás, ó mond mit ér?
Csak szavak, csak ígéretetek semmiért...
Egy ölelés magába zár, eltemet,
egy búcsú elrabolja az életet.*

*Mennyit ér? Nélküle nincs semmi sem,
mert a Szerelem maga az Életem...*

Ha lenne aki...

*Széttépném foszlott
bánat-köpenyem,
ha lenne aki hívna
engem.*

*Eldobnám könnyeimtől
áztatott titkaim,
ha lenne aki hinne
bennem.*

*Összetörném fájdalmam
kristály kelyheit,
ha lenne aki sírna
értem.*

*Szétosztanám szánalmas,
összegyűjtött kincseim,
ha lenne aki levenné harci
vérttem.*

*Kivágnám lelkem sötét
erdejének minden rettegését,
ha lenne aki simítaná
arcomat.*

Földbe taposnám
kínokkal terhes perceim,
ha lenne aki értelmetlenné tenné
harcomat.

Túzre vetném mindennapi
hazug álarcaim,
ha lenne aki szeretné
hétköznapijaim.

Szétmorzsolnám legszebb,
legigazabb gondolataim,
ha lenne aki velem álmodná
álmaim.

Elfeledném kétségeim
be nem hegedt sebeit,
ha lenne aki reményt adna
nekem.

Szétdobálnám csókolatlan,
féltnve őrizgetett csókjaim
ha lenne aki látni tanítaná
szemem.

Elhagynám örömtelen,
torz mosolyaim,
ha lenne aki szorosán simulna
hozzám.

Megtalálnám álmodott,
rég elvesztett boldogságom
ha lenne út, ami elvezetne
hozzád.

Nézlek

Csak nézlek.

*Nekem egy egész világ vagy.
Világegyetemek mélységeit
látom a szemedben.*

*Végtelen az út,
mit a szemedig
megtesz a fény.*

*Végtelen titok,
hogy amíg nézlek
mit érzek én.*

Csak nézlek.

csuklódon az ér....

csuklódon az ér....

*áttűnik finom bőrödnön
és én ajkammal
köszönöm meg
lágy illatát*

csuklódon az ér....

*halvány kék patak
mely tágult pórusú
bőröm alá
húsítve lop vágyakat*

csuklódon az ér....

*a mindenség szava
és elkísér haza
érintésed
bársony mosolya*

csuklódon az ér....

*a végtelenbe vezet
s én lázadó érzem
megadom magam
és belé veszek*

csuklódon az ér....

*rajzol selyem dombokat
simákat, mint
rejtélyes sivatagban
rajzol a bolond szél*

csuklódon az ér....

*mint ezer buja kép villan elő,
majd eltűnik újra
ahogy a vágó,
az incselkedő*

csuklódon az ér....

*végtelen idő míg eléri ajkam
s a ledér kis ér
lággy dobbanása
hozzám is elér*

csuklódon az ér....

*ezer szimfónia
taktusára dobban
és elüldözi onnan rosszkedvem,
mit magammal hoztam*

csuklódon az ér....

*mennyi édes harcot ígér
mennyi simogató
lány éjszakát
s a kezéd bársonyát*

csuklódon az ér....

*reszket, mint kismadár,
ijedt csöpp fogoly
parányi szíve
riadtan dobol*

csuklódon az ér....

*az élet ritmusa
születés és halál
ezerszer átélt
gyönyörű mítosza*

csuklódon az ér....

*száguldó vérben
a végtelen DNS
és elhisszük
semmi sem végleges*

csuklódon az ér....

*mily apró,
mint a szerelem
amely száz világot
körbe ér*

csuklódon az ér....

lehet...

*lehet
már álmодtál rólam*

*lehet
már kerested a boldogságot,
de most sem tudod
hol van*

*lehet
én vagyok a cél*

*lehet
álmod célba ér*

*lehet
én vagyok az út*

*lehet
hogy bejönnél hozzám,
de nem találsz
kaput*

*lehet
már várod
a megújulást*

*lehet
hogy engem vársz*

*lehet
hogy valaki mást*

*lehet
minden úgy,
ahogy akarod*

*lehet
másként is
ha elfutni hagyod
a perceket,
az életet,
a végtelen időt*

*lehet
nem hiszel magadnak*

*lehet
nem engedsz utat
a gondolatnak*

*lehet
a vágyakat
csapdának érzed*

*lehet
semmivé lesz
sok boldog éved*

*lehet
minden érzést
tagadni*

*lehet
minden hited
meghalni
hagyni*

*lehet
örömet színlelni
és csendben elvérezni*

*lehet
a jövődet
a múltadba eltemetni*

*lehet
sírni
ha elfogytak
a könnyek*

*lehet
kiáltani
hogy ne halld
a csöndet*

lehet...

mindent lehet...

Hajnal lánya

*álom legyen
minden Holdam
legyek ott,
hol sosem voltam*

*álljak várak
bástyafokán
üljek padok
barna során*

*szálljak felhők
párnáiban
szellő vigyen,
tovasuhan*

*csillagszakra
gyúljon nekem,
a Napot is
megkeresem*

*fűszál ágyam
rét vesse meg
altatóm kék
virág legyen*

álmom őrzi
sóhaj tündér
vágyam édes
titokfüzér

csókjaim
az éjnek adom
reggel majd mind
visszakapom

hajnal lánya
reám nevet
halkan súgja
a nevemet

haja lebben
szellő szárnyán
égen ívelő
szivárvány

karcsú teste
hajlik, táncol
örökre
magához láncol

karom nyújtom
elfogadja
szívem adom
kikacagja

Ezt jelented

*Szem fénye sötét éjszakában,
szív hangja csönd udvarában,
mosoly a kín kapujában.*

Ezt jelented nekem.

*Vízcseppek cserepes ajkakon,
hús kéz gyöngyöző homlokon,
Nap fénye fagyos csúcsokon.*

Ezt jelented nekem.

Ajándék

*ajándék legyen
a szél
amikor arcodhoz ér*

*ajándék legyen
a tűz
ami lobogva előre úz*

*ajándék legyen
a föld
ami ha kell fekete,
ha kell zöld*

*ajándék legyen
a víz
ami szádban életíz*

*ajándék legyen
a Nap
amint reggelente simogat*

*ajándék legyen
a Hold
ami ha kell andalít,
ha kell átkot old*

*ajándék legyen
a kéz
amint érintést idéz*

*ajándék legyen
a szó
ami igaz és való*

*ajándék legyen
ez a vers
ami kicsit suta,
kicsit nyers*

lelkemért

*már fátylat sző ránk a ködös alkonyat
csak távoli vágyként látom arcodat
pillantásod ezer év óta kísért
mégis elvesznek az évek, semmiért
csillagpor lelkünk földi röghöz tapadt
végtelennek tűnik minden pillanat
értelmét vesztette az idő és a tér
mindent feláldozunk a szerelemért
világok ívelnek át a szíveken
az út becsap, mégis vakon követem
minden életben újra találkozunk
a felismerés rabjává lett sorsunk*

*lassan elfelejtem a remény mit ért
egy perc boldogságot adj a lelkemért*

...és közeledett a szád

*nyári fények
játszottak égő
falevelek között
minden álmom
egy szempárba
költözött*

...és közeledett a szád...

*illatod átölelt,
eltakart,
mint ábrándos
karod,
láttam és éreztem,
hogy akarod*

...és közeledett a szád...

*pillanatokba
vesztek távoli
évek,
izzani kezdtek
elszáradt napokkal
fedett remények*

...és közeledett a szád...

*bőröd sima
bársonya sikoltott
ujjaim alatt,
hajam szálai
érintették
vágy-piros arcodat*

...és közeledett a szád...

*forró lüktetéssé
nemesedett
a hétköznapi
most is érzem
bizsergő számon
ahogy csókollak*

nevezz...

*nevezz bárminek
csak adj nevet nekem*

*hívj bárhová
csak mehessek Veled*

*érints bármikor
csak érezzem meleged*

*mondj bármit
csak hihessek Neked*

*láss bárminek
csak becézzem szemed*

*küldj bármerre
csak visszavárjon hited*

*tagadj meg bármikor
csak tudjam szereteted*

Varázsige

*kezemben
széttört varázslatok*

...lapulnak

*nézz rám
és mosolyogj*

...magunknak

Mondóka

kell a
levegő
kell a
szerető
ágy és
heverő
reánk vár!

csókom
ha adom
csókod
ha kapom
ajkad
harapom
jó, ha fáj!

szálló
lepedő
égben
lebegő
értem
epedő
szegény lány!

vágyam
haza ér
kínom
mit sem ér
éjjel
eltűntél
ne nézz rám!

várlak
haza még
hívlak
haza rég
kérlek
ne remélj
elém állj!

sírok
ha tagadsz
fáj, hogy
ha nem adsz
ősz ez
vagy tavasz
segíts már!

csónak
lebegő
sátor
befedő
ajkad
nevető
szivárvány!

mosolyt csókoltam

*szellő
szaladó
társam
daloló
Nappal
fakadó
szívárvány*

*felhő
dagadó
árnyam
fakuló
lábam
elbotló
ne várj rám*

*álmodj
szépeket
élvezz
éjeket
csókolj
fényeket
királynő*

*hívd a
csodákat
rád vár
Te rád csak
minden
varázslat
kívánd már*

*sírj ha
úgy érzed
bánat
eléget
könnyed
segíthet
ne félj hát*

*ölelj
álmodban
mond el
jó voltam
mosolyt
csókoltam
ne vess már*

*egy-két
vers sorom
csendben
mormolom
vagy tán
dúdolom
csukva szám*

nincsen
hatalom
mi győz
szavakon
zengő
dallamom
messze száll

hozzád
ér talán
csendet
ott talál
lelked
oldalán
vége már

lángolás

*„csorduló könnyedben
újjá születek
csak általad leszek az
ami lehetek”*

Csókok gyűlnek

*Csókok gyűlnek
nagy halomba,
lapát kéne
annyi van,
ha majd egyszer
erre jönnél,
rád hintem én
boldogan.*

*Ölelések
itt maradtak
a karomban,
drága kincs,
ha majd egyszer
rád talállok,
Neked adom
másom sincs.*

*Mosolyaim
társra várnak,
elhervadnak,
öntözöm,
ha majd egyszer
nevetsz énrám,
elolvad a
közönyöm.*

*Nevetésem
én se hallom,
csengett egykor,
régen volt,
ha majd egyszer
megtalálom,
szétdobálom
mindenhol.*

Veled

*Sebes folyású patakok
Vidám csobogása
Rebbenti úgy a fényt,
Mint hajad.*

*Húvös szellő
Halk üzenete
Érinti úgy homlokom,
Mint kezed.*

*A csend
Néma varázsa
Tart úgy fogva,
Mint szavad.*

*Sóhajod, szavanna,
Perzselő Nap tüze.
Égeti ziháló lelkemet.*

*Könnyed, eső
Vagy tenger sós vize?
Lehúti lángoló szívemet.*

*Érintés, mely összekapcsol,
Elválaszt, burokba zár.
Megvéd a világ zajától
S egy percre börtönbe zár.*

*Ölelés, mely egyé olvaszt,
Emészt, s alkot egyaránt.
Múlt és jövő elenyészik
A jelennek parazsán.*

*Szikra pattan és láng lobban,
A szerelem újra él,
A futó perc fontosabb lesz
A világon mindennél!*

Ugyan az

*Ugyan az az ég
feletted... felettem*

*Ugyan az a vágy
benned... és bennem*

*Ugyanazt az álmot
álmodod... álmodom*

*Ugyanazt a lázat
ápolod... ápolom*

*Ugyanazt a hitet
vallod... és vallom*

*Ugyanazt az esküt
tartod... és tartom*

*Ugyanazt a szót
mondod... és mondom*

*Ugyanazt a sóhajt
hallod... és hallom*

*Ugyanazt a könnyet
sírod... és sírom*

*Ugyanazt a tüzet
szítod... és szítom*

*Ugyanazt az életet
éled... és élem*

*Ugyanazt a tettet
féled... és félem*

*Ugyanazt a percet
várod... és várom*

*Ugyan az lehet
halálod... és halálom*

*Ugyanazt az érintést
érezed... és érzem*

*Ugyan azért
vérzel... és vérzem*

*Ugyan az a jövő
a tiéd... az enyém*

*Ugyan az a vers, mi
benned... és bennem...él*

Ugyan az...

Árnyékok az égen

*fakult-sugarú napsugár,
még harcot vív
az égen
fahasábot dobok a lankadó tűzre,
azt akarom,
hogy égjen*

*szikra-csillagok
rebbennek fel és hunynak ki
hirtelen
a lángok illatában
újra kigyúl és élni kezd
a szerelem*

*míg pattogó fahasáb
vöröslő tűzzel
játszik
árnyékunk az égen
csillagképpé
válík*

*táncot járunk
fakuló fény-szikrák
között
libbennek lépteink
az égető parázs
fölött*

*átnyúlok a Mindenség
terein, ha kezed
keresem
nyomodban járok
tűz festette árnyékod
kergetem*

szél kavarta napsugár

*amikor felhők mögé bújik a Nap
amikor napsugár nem simogat
amikor rám gondolsz, de nem hagyom
amikor érkezel, de nem látom*

*amikor eső mossa arcomat
amikor szél hordja szét hangomat
amikor száraz ágon rügy fakad
amikor a boldogság itt marad*

*

*szél kavarta napsugárral
díszítem fel homlokod
vízben tisztult Hold fényében
ölellek át, ha hagyod*

*ágyat zöld reményből vetek
csókot vörös vágyról tépek
szentté válik minden vétek
ha lángolva öledben égek*

*és amikor a gyönyör fehér karjaival
lebbenő fátyolként emel magasra fel
a vágy akkor sem szűnik
még több kéjt követel*

*két kavargó sóvár lélek
testünk fölött egyesül
új világokat teremtünk
de mind megsemmisül*

*csorduló könnyedben
újjá születek
csak általad leszek az
ami lehetek*

*

*amikor felhők mögül tűnik elő a Nap
amikor a napsugár szelíden símogat
amikor nem gondolsz rám, de Veled vagyok
amikor elmennél de én nem hagyom*

*amikor eső hűsíti arcomat
amikor szél dúdolja szavamot
amikor a rügyből új levél fakad
amikor a boldogság örök marad*

csókollak édesem

*csókollak édesem
csókollak édesen
és kedvesen becéz a szám
ha álmomban
testedre
rátalál*

*szavakat írok
bársony bőrödre
nyelvem lesz tollam
mindörökre
s szerelmem formál
minden betűt*

*tested keresem,
ha kezem tétován
álmok után kutat
míg az éjben
csak szívem
mutat utat*

*szemed látom
amikor fáradt
éjszakámon
sápadt-Hold magányban
nyugtom
nem találom*

*öllek kedvesem
öllek csendesen...*

közös már

*mikor vörös csíkokat fest az égre
a bársonyujjú alkonyat
és édes, kéjes csók hívogat
akkor, mint a bokrok mélyén
megbúvó madarak
egymáshoz simul a testünk
lélekben felmelegsünk
mert ebben a hideg világban
lassul a mozdulat
és alig ver már a szív
most vércörein egymásba omolnak
és izzón kivirulnak a
lázba borult artériák*

*mikor partra futó hullámokon
táncol a sárga-léptű napsugár
és magadba-záró ölelésed rám talál
akkor, mint a hegyek bújnak
a mélyben össze
úgy tűnik egymásba
külön valónk
mert ebben a
tűzzel pusztító világban
még él a szerelem*

*most lélegzetünk összekeveredik
és egymás szavait mondjuk
közös a nyelv
az ajak
közös a kéz
a mozdulat
közös a létezés
és örökké közös már a halál
ami minden ölelésben rám talál*

még...

*a csókok perzselnek még
bőrünkbe érintések égnek
még a hit nem adta át helyét
a hallgatag reménynek*

*még vágyak kúsznak mögénk
borzongat játéka a kéjnek
jut még a nappalnak érintés
marad még extázis az éjnek*

*párás lesz még a szem
ha a könny már csordulni akar
még a csúcson kibuggyan
szalad az arcon nedves vonal*

*még a remegés végig hullámszik
zihálva küzdő testünkön
még feszül a vágyak húrja
és kivárjuk, hogy szakadva pendüljön*

*még édes az érintés
a vihar utáni nyugalmas csendben
még egymás árnyékába bújunk
ebben a szeretet-melegben*

Távolodó Ősz

*barázdákba írta magányát az Ősz
és bár a madárdal még néha elidőz
de dért izzadnak már
az ébredő hajnalok
és hideg éjszakákon
a lámpák fényében már csak a köd ragyog*

*levelekkel takarózik a didergő föld
barnán mered az égbe a fű is, már nem zöld
bágyadt napsugár hullik alá
majd szétoszlik hirtelen
szél tépte házfalakhoz bújik
árván és fénytelen*

*közönyös holdfény-ragyogású éjszakákon
meghal a csillagokra szegzett remény
fagyosan bámul a csend
néma suttozásod csak ami hozzám elér
dermedt kék színével üzen a közelgő Tél
de igazi fagy csak akkor jönne...*

...ha elmennél

Vallomás...

*csintalan lebben a szoknya
ígérőn nyílik a blúz
valami belső kényszer
ami feléd kerget, hozzád húz*

*nevetve csillanó tekintet
kicsit remegő ajkak
bársony-érintésű bőr
rám végzetesen hatnak*

*csábító ígéret villan fel
minden nevetésed mögött
ez egy édes csapda
ami mindig megkötözött*

*elvesztem önmagam
ha búvkörödbe érek
s nem leszek boldogabb
ha majd magamhoz térek*

*már nem vagyok ura
vágy-vezérelt tetteimnek
már csak feléledt
legbelsőbb ösztöneim vezetnek*

*apró csókokkal rajzolnék
szerelmet nyakadra
miközben ujjam lágyan
a tarkódon szaladna*

*ajkaid között
a nyelvedet keresném
és hogy egyre beljebb...
mennyire szeretném*

*hajszál-illatban lebegve
könnyedén repülnék
reszkető vágy-pontokat
testeden keresnék*

*simulnál hozzám
mint álmomban már ezerszer
érezném rajtad
nem csupán melegszel*

*karod átfonná
indaként nyakamat
lassan elveszteném
teljesen magamat*

*lábad emelnéd hirtelen
a derekam köré
két kezem feneked
dombjait őrizné*

*rám tekerdnél
mint lián a fára
férfiasságom
szabadságra vágyva*

*ó hogy tudnám még
álmodni a perceket
amikor mámor önti el
az ölelkező testeket*

*... de a szavakból ennyi
most legyen elég*

*éjszaka van...
...és álmodni szép*

Szólj! Szeress!

*Szólj hozzám.
Szólj hozzám, ha haza megyek.
Simítsd el sorsom
láthatóvá lett gondredőit,
melyeket fáradt napok,
nehéz éjszakák
lassan elmúlt percei
nyomtak homlokomra.*

*Szólíts nevemen.
Szólíts nevemen, ha haza megyek.
Had tűnjenek el
izmot, ideget bénító görcseim.
Szavad nyomán
oldódjék
lelkem csomókká
tapadt sötétsége.*

*Csókolj meg.
Csókolj meg, ha haza megyek.
Vezess egy új létezésbe.
Segíts felednem rettentő-iszonnyal
teljes való-álmaim.
Hagyj zuhannom édes ízzel a számban.
Lelkem pihen,
testem eszmél a vágyban.*

*Szeress engem.
Szeress engem, ha haza megyek.
Végül körül, védőn ölelj.
Szerelmed legyen simogató,
alázatos, vad és kegyetlen.
Add nekem magad!
Légy mindig más!
Ígérem, én ugyanaz leszek.*

*Szeress engem.
Szeress engem, ha haza megyek.
Szeress úgy, mint gyermeket az anyja,
szeress, mint vadat a szavanna.
Úgy szeress, mint ragadozó
az áldozatát.
Úgy szeress, hogy férfi-vágyam
ne vigyen tovább.*

Ósi szerelem

*itt élnek bennem őseim
ereimben lüktet vad vérem
emlékeim tudatom ösvényein
felszínre törnek érzem
ők vezetik tetteim*

*sötét szememben vágyak
nézz bele és láthatod
izmaim ölelni kívánnak
testem lágyan simítod
karjaimból készítek ágyat*

*ellenállnod hasztalan
hiszen Te is kívánod
miért hervadnál csóktalan
jobb ha magad kitárod
vágyadtól szemérmed elrohan*

*alélt tested öleli karom
résnyire nyílnak ajkaid
hagyd, hogy úgy legyen ahogy akarom
a mámor majd feledni megtanít
boldog könnyed csordul arcodon*

*örvénybe ránt és felrepít a kép
nem kell már semmit tenned
egyre jobban hevít ez a szent éj
lassan a lényeggé válok benned
hogy gyorsan vége lesz, attól ne félj*

*megszűnik minden érzékelés
értelmetlen a gondolat
eltűnik minden álmom és emlékezés
magunk vagyunk a pillanat
a világ egyetlen örült ölelés*

*újra kitisztul a kép
fátyolos szemmel nézel rám
találkozunk majd ismét
csókol majd újra a szám
addig legyen tiéd az emlék*

Áldozd fel

áldozd fel értem napjaid
bocsásd meg régi
és jövőendő vétkeim

égesd el magad,
ha melegre vágyom
bújj belém
légy a legszebb álmom

borulj elém,
ha utamat járom
takaróm légy,
ha éjszaka fázom

kiáltás légy,
ha hangom már elhal
amikor öröm ér
ajkamon könnyű sóhaj

fátyol szemeimen,
ha bánatos vagyok
mosoly a számon,
ha rád gondolok

*légy ujjam,
ha simogatlak
légy a könnyem,
ha megsíratlak*

*csillagom légy,
ha sötét az éj
reggel a Nap,
hozd el a fényt*

*segítő kéz,
ha menni nem bírok
papírom és tollam,
ha verset írok*

Most ölelj!

*Most ölelj!
Most itt vagyok!
Most csókolj!
Nem lesznek holnapok.*

*Most szoríts!
Most itt vagyok!
Most kiálts!
Nem voltak tegnapok.*

*Ez az a pillanat,
amire vártál.
Azt adom neked,
amit titkon kívántál.*

*Rabod leszek és
urad is egyben.
Csak engem szolgálsz
és győzől felettem.*

*Egyetlen perccé válik
az egész élet.
Nem hallasz több hangot,
nem látsz több képet.*

*Örök kéjt hoz
ez az egyetlen pillanat.
Csak a lángoló test
és semmi gondolat.*

*Most ölelj!
Mert ha nem leszek,
hiába fúrod majd fejed
könnyekkel áztatott párnáid közé.*

*Most csókolj!
Mert ha elmegyek,
hiába rejtetted majd remegő szád
kéjes sikolyok vagy csillogó szemeid mögé.*

*Most szoríts!
Mert ha elengedsz,
hiába vágyod majd újra
az örökre elillant pillanat varázsát.*

*Most kiálts!
Mert ha elveszek,
hiába keresel majd sírva,
többé sehol sem találasz rám.*

Rabbá teszel

*Adj nekem mindent,
ha én semmit sem adok.
Tudd, ha nem mondom is,
hogy mit akarok.*

*Légy boldog áldozat
és édes fájdalom.
Légy friss forrás
fáradt utamon.*

*Úgy add oda magad,
mint a gyümölcs,
ha éhem csillapítom.
Simulj a számhoz,
ha kéjedet szítom.*

*Úgy olvadj szét,
mint víz íze
szomjas számban.
Oldódj fel a
fehéren izzó vágyban.*

*Nem lehetsz más,
mint aminek látlak.
Nem mehetsz el,
ha még kívánlak.*

*Legyél ölelő sötét
boldog éjszakámban.
Legyél simogatás
ragyogó napsugárban.*

*Legyél csend két
elhaló sikoly között.
Legyél Angyal, aki
a mennyből hozzám költözött.*

*Örök börtönöd legyen
két szemem,
érezd, hogy néha
felszabadít tekintetem.*

*Ne halj mást,
ha én szólok hozzád.
Hangom hol taszítás,
hol meg vonzás.*

*Ha fáradt vagyok,
légy pihentető álmom.
Segíts azzá lennem, amivé
egyedül nem sikerült válnom.*

*Reszkető csillag legyél
bíbor kék egemen.
Mely nem mozdul.
Ott lebeg, ahová szegezem.*

*Legyél rebbenő
pillangó szárnya.
Úgy borulj rám,
mint illat a virágra.*

*Legyél vízesés
tajtékzó robaja.
Úgy ölelj, ahogy
gyermekét óvja az anya.*

*Legyél tomboló orkán.
Vihar szemében
percnyi nyugalom.
Legyél rejtélyes dzsungel.
Titkod, ha akarom újra
és újra felkutatom.*

*Felhőt úzz, ha
derűs napra vágyom.
Szivárványt rajzolj,
színezd ki világom.*

*Börtönöd legyek,
csak bennem élj.*

*...és rabbá teszel,
ha rabom leszel.*

Mert így akarom...

*Kezemben tartalak,
rabom vagy Kismadár!
Éledő vágyad, sóhajok
kalitkájába zár.
Végig simítalak
és bár még ellenállsz,
a ruhád alatt lüktet már a tested,
érezed "elested".*

*Mikor bőrödhöz érek
és nem kérek, de
követelek, kicsit harcolsz,
de gyorsan megadod magad.
Fejed hátra hanyatlik
és én lágyan csókolom végig
márvány-ívű pelyhes nyakad.
Ruháid engedelmesen hagynak el
mint a hólepel tavasszal
a földeket.*

*Folyó a karom és tested
ívelő hidat épít fölé.
...mert így akarom...*

*Nincsenek már titkaid
az enyém minden gondolatod.
Fátyolos szemeid mögé
rejttem el az időt.
Ziháló lélegzeted,
már mindent betölt.*

*Bőröd pórusai
mohón isszák magukba
simogató leheletem.
Már mozdulnál,
már csókolnál
de nem engedem.*

*Arcodra vágyak
pírját gyűjtöm,
már tombol az élvezet,
de tovább nyújtom.
...mert így akarom...*

*Szempilláid megremegnek,
testeden hullámok futnak át,
ajkaim fent is lent is
nyitják a kéj kapuját.
Kitárod magad nekem,
enyém már mindened.*

*Nincs rejtett részed
mit nem birtokoltam.
Úgy érzed a csúcson vagy
és már zuhanni vágysz...*

*De én még nem engedem!
Még nem lehet!
Még nem akarom!
Még szállj tovább,
Angyalom!*

*Egyre csak beszél
szemérmeddel a szám.
Még tovább kutatok.
Már a bőröd alá is befolyok,
én vagyok testedben a vágy.*

Már nem vagy ura magadnak.
Én viszlek tovább!
Emellek, repítelek!
Minden sejtéd átjárom,
egész lényed kéjjel itatom át.
Izmaid összerántom,
majd elernyesztem.
Testedben a gyönyör
hullámaid gerjesztem.

Lassan magadba öleled
a végtelen teret,
múltat és jövőt tagad meg
vonagló jelened.
Testedből források fakadnak
zuhognak és magukkal ragadnak.

Hegyek születnek
és korlátok szakadnak át.
Szemedből könnycsepp indul útra,
sikoly szakad fel újra, meg újra.
Kiáltasz lázba, könnybe fúlva.

A kéj előtt,
tehetetlen vagy.
Szorosan tartalak,
hiába vergődsz
vágyad szítom tovább.

*Kegyetlen vagyok!
Csak élvezd!
Látni és érezni akarom!
Hirtelen egyetlen
ponttá zuhansz,
majd kitárulsz
és mindent magadba fogadsz.*

*Lüktetsz, mint a
születő világegyetem.
Akár a teremtő Ősrobbanás,
szakad ki belőled sóhajod.
Újra és újra megszületsz.*

*S mikor elcsitulsz,
lágyan takar be karom.
...mert így akarom...*

marj belém!

*lebbenő hamu csupán
az érzéki vágy
amikor a tested úzi, ostorozza
de a tűz, ami lelked vágyát okozza
a Mindenséget lángba borítja*

*marj belém!
égesd a húsumba magad
lásd meg szemeim mögött
az izzó fényt
az életet adó vágy-lidércet
a fellobbanó tüzet
ami tested hamvasztja el
miközben lelked
szabaddá teszem
tested oszlophoz kötözött
égő áldozat*

*és már lobog a láng
átölel a forró vágy
húsod minden rándulása
újabb ösztönzés csupán
hogy szítsam a máglyát
hogy égesselek
és végül elemésszelek*

marj belém!
vidd magaddal
vágym nyomát testeden
mint fehér lapra
vörös betűket
réd rajzoló
a kéj szavait
semmi más már nem segít
hiszen messze már
a sóhajok éjjele

marj belém!
felejtsd el a szavakat
csak a hangok maradjanak
és az emlékező test
a feloldott lélek
csak az, amitől félek
az érzés, hogy eltűnök
a kívánt egyé válás örvénye
magával ragadja lelkemet
és eltemeti, mint ahogy
tested is elfeledi
minden együttlétünk mámorát
ha nem hordod már
égő csókjaim
jajvörös nyomát

engem szolgálsz

*engem szolgál a hajad
ha barangol benne napsugár
bőrömmön suhanó puha szál
markomba szorítom majd*

*engem szolgál a szemed
nézel és éltet rajongásod
csodálod nyugodt álmod
éjszakákon át figyelsz*

*engem szolgál a kezed
simogat szelíden
egy-egy íven megpihen
boldog melegség*

*engem szolgál a hangod
sikolyodtól forr a vágy
sóhajod mámorba ránt
sohasem feledném*

*engem szolgál a lépted
másfelé vezető utad eltépted
hozzám hajszol a sóvárgás
elém érkezel*

*engem szolgál a csended
lelked mélysége kitarva
elfogadod amit befogadni kell
semmit nem kérdezel*

*engem szolgál a jövőd
múltad sosem volt talán
jelened égeted el
ölelésem parazsán*

*engem szolgál a léted
az elmúlás már nem háborít
nekem élsz és értem létezel
nem számít mi jön ezután*

Reggeli vágy

*Szemünk fényében
Oszlik szét a hajnal.
Szétfoszlik a homály
Ajkadon könnyű sóhaj.*

*Az árnyék hidak szétszakadnak,
Fényfal épül közénk.
Továtűnik, elillan
Az oltalmazó sötét.*

*Várj, ne menj!
Ne vidd magaddal álmaink.
Maradj! Egyszer még
Szárnyaljanak magasba vágyaink!*

összefüggések

*...mint üveggolyón átszűrt fény
ha nézed, szemed sugara enyém
tekintetedet zárja magába a kőkemény buborék
majd bele nézek, ha néha álmodnék....*

*

*...mint gyönyörű keret,
úgy fog körbe a képzelet
és minden tettünk, amit szeretetünk diktál
megdicsőül a szenvedély tisztító tüzében
és lelkünk az égbe száll
egyetlen őszinte ölelésben...*

*

*...és húz, húz
...egyre lejjebb, egyre mélyebbre
...egyre beljebb
...azután hirtelen zuhanni kezdünk
...megállíthatatlanul
...és amikor már azt hisszük elvesztünk
...akkor valami feldob, felemel*

*...és mint a gejzír tör ki belőlünk
a beteljesült vágy nagyszerű érzése
...az újjászületés és a megsemmisülés
...egyetlen csókban
...ölelésben
...sikolyokban és csendben
...az elcsendesülés megnyugvó ritmusában*

*

*...vigyázni mit ér?
szárnyalni a semmiért
talán csak ennyi a végtelen lét
és a remény, hogy újra zuhanhatsz
egy újabb szárnyalásért...*

*

*...mert minden megsemmisülésben megszületünk
újra
mintha életünk sohasem múlna
a nyugtalan Szeretet keresi helyét
talán egyszer megtalál a boldog Nemlét...*

*

*...és amikor dérré válnak a pára könnycseppjei
s a fagy járja majd be a magányos tereket
az emlékeid néha visszajárnak,
megérintenek és kicsit felmelegítenek...*

vágyódás

*„mégis fák kérgébe faragott
szívek hirdetik csupán
marad valami
a szerelem után”*

dallam

*mert felébred néha vágyón
valami szívet tépő fájdalom
látod, nyújtom a kezem
tűz fénye csillan arcomon*

*a messzi éjszakák
sötét árnyait űzzük el
és derűs perceket hoznak
napfényes holnapok*

*húzz magadhoz
ölelj! szoríts!
ne nézz rám
ne bátoríts!*

*a hiteddé válok
a véred leszek
lélegzeted éltet
és én a ritmust adom Neked*

*elolvad a hajnal
feloldódik a sötét
megpihen fejed
testem átizzadt köntösén*

*nem vagyunk már
mik eddig voltunk
nincsen jövőnk
és nincsen múltunk*

*valami új születik
régi vágyainkból
egyetlen boldog sóhaj
az átélt fájdalomtól*

*a csendet ordítom beléd
a csend lettem általad
fény zendül a holnap tengerén
árny játszik múltunk bélyegén*

*keresem a feketét a fehérben
keresem a vonalat a tenyérben
keresed a kezemet a kezében
keresed a szememet a szemedben*

*keressük egymást
az idők kezdete óta
keressük a dallamot
mintha a miénk volna*

gyertyafény

*sötét van
a gyertya lángja
bóbiskolva lengedez
könnyű illat
száll szobámban
alvó vágyam ébredez*

*lány dallamok
láng-árnyékként
mámorosan zengenek
káprázat kél
nádszál-kígyó
mint édes füst tekereg*

*nem is kígyó
karcsú leány
teremtette képzelet
vágyat keltve
ring a teste
messzi földről érkezett*

*rám talált most
nem megy tovább
ma még nem is vétkezett
nyakam köré
simogató
könnyű kezet képzelek*

*simogató
édes csókok
mind csak hamis érzetek
álom ez is
ábránd csupán
vagy talán a végzetem*

magányos éjjelen

*csavargó csillagok
kóborló mondatok
magányos éjjelen
ezüstös Hold ragyog*

*botorkál most a szél
új titkokról mesél
magányos éjjelen
ábrándos csend zenél*

*susogó levelek
bujkáló gyökerek
magányos éjjelen
könny csillan köveken*

*csobbanó víz mélyén
bánatos part mentén
magányos éjjelen
árvává öleltél*

*lépés hull nesztelen
sóhaj száll esztelen
magányos éjjelen
vágyárkok testemen*

*megérint az idő
a leghűbb szerető
magányos éjjelen
ő lesz a vezető*

*lebegni volna jó
mint vízen kis hajó
magányos éjjelen
part sosem látható*

minden vágyam

*minden vágyam
hazug mosolyokba fojtottam
lángoló ajkakkal
csak múltamat csókoltam*

*hosszú évek
szívembe
sajgó bélyeget
égettek*

*kezeim néha
mégis
a testedre
tévedtek*

*könnyeim hullottak
ha egyedül voltam
de így volt akkor is,
ha feléd fordultam*

*bezárult szíved
nem vette észre
érintésed várom,
szinte meghalok érte*

*magányom átégett
lelkem kemény falán
reményem szétmállott
szavad hallatán*

*emlékeztem néha
elszáradt percekre
ha eső hullott
a kiszáradt kertekre*

*boldog vágyaim már
gombostűre tűztem
aki sóváran jött felém
sírva messze űztem*

Magány

*Magányos éjszakák börtönében
Dobog elárvult szívem.
Halkan suttogom a falaknak,
Mennyire szeretem!*

*Sötét árnyak kezét fogom,
Fázik, vacog a szívem.
Felemelt fejjel futok
És keresem őt a semmiben.*

szavaid tükrében

*szavaid mély tükrébe néztem
kerestem reménykedve arcomat
opálfényű üveg estéken
néha hallani véltem a hangodat*

*jázmin illatú ködben bolyongtam
s ha rád találtam átöleltelek
számban szétfolyt édes ízéd
s azt kívántam, soha ne feledjelek*

*zuhanó rög voltam minden éjjelen
kemény szívvel surranó létem követtem
a rög, míg zuhan, csak addig él
millió darabra hullik, ha földet ér*

törődj velem

*törődj velem...
nézd
rám kérgesedett álmaim
már alig bírom
gyakran sírnom kellene
de nem emlékszem a könnyekre*

*törődj velem...
elfognak
falhoz állítanak
a lesből támadó félelmek
a múltból érkező
jövőt-ölő kétségek*

*törődj velem...
halld meg
a némaság mögé bújt sóhajokat
a porladó percek szétszóródó hangjait
amint szitálva hullanak körénk
és elfednek mindent ami szép*

*törődj velem...
érezd
amikor összeszoruló lelkem
szűkölve bújik bensőm legrejtettebb zugába
hogy ne lásd fájdalmát
inkább eltűnik önmagába*

*törődj velem...
megbénítanak
ezer lakatot aggatnak rám
a szégyellt vágyak
és a meg nem értett érzések
évek alatt közönnyé válnak*

*törődj velem...
tárd szélesre
ki nem mondható titkaim nehéz ajtaját
ismerd meg áldott és átkozott énem
elhazudott igazságaim
lásd hogyan kellett és hogyan kell élnem*

*törődj velem...
öleld át
fájdalmakat üzenő sóhajom
nehéz lelkem hangtalan vergődését
most nem értem a szavakat
csak egy őszinte test ölelését*

*törődj velem...
fogadj magadba
engedj eltűnni benned
had oldódjak csendes lélegzetté
váljak egyszerű társból
a Mindeneddé*

*törődj velem...
váj semmivé
ezután csak bennem élj tovább
a külön-külön most megsemmisül
csak az Együtt létezik ezután
...és a Világ elcsendesül*

ha hagyod

*amikor leszáll az este
és a csillagokat lesve
egymás szemében
egymást keresve
szerelmesek várják
hogy boldog pillanatok
zárják körbe
az öröknek tűnő éjszakát...*

*és nem hallja senki
a fák jajszavát
és a síró szél
könyörgő imáit
a Hold is csak
közönyösen világít
hideg-ezüst fénye
lustán hull
a fényesen keménnyé
váló emlékekre*

*reszkető galambok
félve összebújnak
és magányos
falevelek fülébe súgnak
édes bókokat
a falomb pedig
csak némán bólogat,
mintha értené,
mintha tudná,
milyen amikor
a szívbe hasít
a fájdalom*

*pedig
senkinek nem fájhat
oly nagyon...*

*csak Neked... és nekem,
ha hagyod... ha hagyom*

...kőkemény

*mennyi édes-feledést rejt az est-ízű homály
szavak, képek úsznak a sápadt élet falán
lezuhan a csend és a mélység hallgat
kivirágzik a magány és megöl minden bizalmat*

*kuporog a hit és görcsösen szorítja szívemet
utolsó sóhajom kézen fog és hozzád vezet
szilánkokká tört mosolyok fűródnek arcom bőrébe
gyűrött félelem fészkel a gyomor mélyére*

*sápadt szenvedés keveredik lustán
szemem egykori csillagfényébe
lehajtott fejű indulat görnyeszt
magamba hajló kíngörbébe*

*lehetetlen üvegbe zárni a valóságot
nem lehet már jóvátenni a jóságot
gödrök mélyére gurult a fény
a szeretet már kőkemény*

egyedül Veled

*egyedül megélt csendek
társas magányok
üvegbe zárt hallgatásod
ma is kísért*

*emléked pókfonál
én légy vagyok
nem szólsz és
én is hallgatok*

*hány csillagrendszer
jártam már érted
hányszor vallottam meg
el nem követett vétkem*

*hányszor dobtam
pillantásomat az
eltékozolt, ráncossá aszott
pillanatokba*

*hányszor utaztam vércseppként
halványkék ereid hálózatán
miközben öled fogságában
váltam szabaddá*

*de most...
mintha itt sem lennél
darabokra szakadt vágyak
hevernek szerteszét a szobában*

*elfelejtett lábnyomaidba
könnycseppek hullanak
itt lebegő lélegzeted
még elém zuhan*

*halvány-fehér mozdulataid
mint madarak kísérik lépteim
sápadt falak csodálják
szavakkal festett képeim*

*érintéseid
bőrömlre kérgesedtek
szétrepeszttem az időt
mindenütt kereslek*

*minden pórusom utánad kiált
szívnálak magamba
de minden ki nem mondott
szavam a számra tapad*

*kereslek magamban
de Te másba rejted magad*

...a neveddel alszom el

*amikor fáradt utam
Napot kísérve véget ér
párnámba rejtem
elgyötört arcomat
karjaim a semmit ölelik
csendben ringatom el
árva magamat és
...a neveddel alszom el*

*üres utcákon bolyonganak
elárvult érzéseim
minden kapu zárva
hiába dörömböl
magára maradt szívem
csak a kongó visszhang
felel és végül
...a neveddel alszom el*

*havas hegycsúcsokon
gyönyörű szikrák csillannak
a fény hideg táncot jár
mindent elborít
a hófehér magány
épp ilyen üres a szobám
ahol egyedül kuporgok és
...a neveddel alszom el*

*zárt szemhéjjak mögött
a csend ül ünnepet
szivárvány-köröket ír
a sötétbe az álom
nappali szavaim az imént
itt zsongtak még
de most egyiket sem találok és
...a neveddel alszom el*

*csodás képek billennek át
az érzékelés peremén
még éber létem dobog bennem
való világom még fogva tart
de enged már a rációból font kötél
oszlik már a lehet, a nem lehet
tudatom függ egy pókhálófonálon és
...a neveddel alszom el*

*az éjszaka tengere ringat,
ölel, átkarol, hajamba túr
fülembé súgja
lágyan csobbanó vágy-dalát
csókokat küldenek álmaim
már messze visznek nyugtalan útjaim
még hangtalan motyogok és
...a neveddel alszom el*

*hányszor lesz még, hogy
furcsa-holdas éjszakán
ajkamon sóvár szavak fakadnak
sóhajaim nekiütődnek a falaknak
és a takaró alatt vacogó testtel
önmagamba görbült szeretettel
magányos éjjel, helyetted
...a neveddel alszom el*

A szerelemhez osonok

*Ha nem veszi észre senki
lopva a szerelemhez osonok
és megérintem,
illatát magamba szívom
emlékét elorzom,
magammal viszem
és rideg estéimen
lámpásomban gyújtom*

*ez már nem a csoda várása
nem a mindent elsöprő
szent érzelem
mert boldoggá tesz
minden reményé
hazudott pillanat,
itt maradt morzsája
megtorpant ifjú örömöknek*

*módolt mosolyok
szívembe megtört ragyogást
lopnak
és örülnöm kell
annak is, ha mások
boldogok, akkor is
ha én a gyötremnek,
a magánynak hódolok*

*derűm kínok közt, nehezen
gyömöszölöm át álarcaim
tömör falán
s azt remélem
talán lesz majd
ki lelkemen viselt
vigyorgó maszkom
mögött rám talál*

*hazug, kemény felhők alatt
tűként hullanak rám az igazság
véres cseppjei
nem akarok már többé
magam ellen véteni
átkarolom a társammá
lett időt és érzem
együtt hozzuk el a jövőt*

Néha

*néha azt hiszem
már oszlik a csend
néha elhiszem
még van miért*

*néha azt hiszem,
hogy újra lehet
néha elhiszem,
hogy lesz kiért*

*néha azt remélem
várnak még szép napok
néha azt remélem
nem jönnek hiába-holnapok*

*néha arra vágyok
legyen szem mely rám nevet
néha arra vágyok
lágym karok öleljenek*

*néha nem hiszem,
hogy csak álmodom
néha elhiszem,
hogy kísérnek utamon*

*néha nem hiszem,
hogy minden hiába
néha elhiszem,
hogy nem vagyok bezárva*

*néha gondolok
még a múltra
néha csak
könnybe fűllva*

*néha gondolatban
még repülök
néha csak
kicsit szédülök*

*néha lelkedhez bújok
ha nem veszed észre
néha csókollak
de nem érzem én se*

*néha eltűnök
hirtelen
néha visszatérek
fénytelen*

*néha még érzek
néha nem remélek
néha még kérek
néha már nem félek*

de néha már nem is élek

a remény után

*csókjaim rejtik az elégő Napot
karjaimba zárom a fáradt holnapot
lábaim alól elfogynak a hiába évek
ajkaimra száradnak a semmitmondó érvek*

*hívnálak, de a márvány-sima csend felel
elkezdett, botolva megbicsakló sóhajaimra
látználak, de a mocsár-puha sötét
fészket rakott meleget álmodó szembogaramba*

*érintenélek, de a sikos semmi simúl csupán
tétova-félelemmel kereső ujjaim köré
éreznélek, de a magányt szülő üresség
nehéz súllyal nehezedik lüktető szívem fölé*

*vágyaim égetik el a Menny kapuit
csak álmodtam az angyalok szárnyait
magamra zárul az általam festett görbe
ostoba tánc, de mégis beállok a körbe*

*fognám a kezed, de a nyirkos évek szétfutnak
és semmi nem marad görcsösen markoló öklömben
nézném a szemed, de tekintetem bentrekedt
nehéz fájdalom falakkal körülvelt börtönben*

*simogatnám a hangod, de az ölelő szavak
elhallgattak és elbújtak a szomorúság mögé
szeretném szerelmedet, de reszkető lelkem
nem hazudja öröknek és megingathatlannak többé*

*reményeim ölnek meg minden érkező pillanatot
hitem egyenletes dobbanása egy-egy ütemet kihagyott
csendes vergődéssé vált a szertelen gyönyör
az ostoba vágy napról-napra újra meggyötör*

mert elfordulok...

*mert elfordulok, ha fáj
csodákra nem várok már
és Te sem adsz nekem
tüzes parazsat
hogy egy hétköznapi istenítéleten
bizonyítsam igazam*

*

*mert elfordulok, ha fáj
hiszen annyi játékot játszottam
ültem már trónuson
és feküdtem a tömlőc kövén
táncoltam bálokon
és vergődtem halálos ágyakon
kaptam tapsot és megvetést
könnyeket és harsány nevetést
folyton új szerepek álltak elém
új lélek költözött egyre belém
s testem lassan nem tudta
mikor kell mozdulni
és mikor kell várni csendben
elbújni a zaklató rendben
és otthont adni újra meg újra
szívet a gondolatnak
erőt az akaratnak
embert az Istennek*

*

*mert elfordulok, ha fáj
már nem tudok
már nem akarok mást
mert a hazugság bánt és éget
de igazat mondani vétek
magam vagyok bíró és elítélt
magam vagyok a vágy és akit kísért*

*

*mert elfordulok, ha fáj
hiába nézel rám
hiába válik haragod gyűlöletté
a nevetés elfojtott könnyekké
már nem mondom
már nem is hallom
már nem várom
már nem is akarom
sötét, mély titokká válik a vágyam
s mint fekete kötélén többszörös csomó
oldhatatlan vagyok és sokkoló...*

...mert elfordulok, ha fáj...

bőrömbbe rejtett érintések

*megálltam az éjszakában
csillagok fénye rám borult
arcomra csorgott Hold ezüst-vére
árnyékom a földre hullt*

*hűvös csenddé dermedt az éj
képekbe fagyott a pillanat
felemelt karjaim között
meghalt minden mozdulat*

*lüktetett a sötétlő világ
szétáramlott benne vérem
fülembé suttogtak elvesző szavak
benne voltál a zúgó szélben*

*magányos fa volt a testem
viharak tépdesték ágaim
leveleim csábító szellőknek adtam
törzsem perzselték égő vágyaim*

*...és zokogni kezdtek bennem
minden fájdalmat felidéztek
az elhazudva őrizgetett
bőrömbbe rejtett érintések*

ne hívj...

*felettem a tiszta ég
alattam a mindenség
jártam messze, távol is
voltam néha bátor is*

*ne hívj
ne remélj
ne várj
ne beszélj*

*a múlt mese csak
a szó simogat*

*előttem a végtelen
mögöttem a szerelem
léptem vezet, én hagyom
könnyed üldöz, angyalom*

*ne hívj
ne remélj
ne várj
ne mesélj*

*több bú ne legyen
fénylő szemedben*

*soha sem hazudtam még
megvetik az őszintét
letagadom ami van
élni mért kell boldogan?*

*ne hívj
ne remélj
ne várj
ne is kérj*

*ha hit maradt még
tedd el, mind Tiéd*

*hamisan cseng minden szó
betűk mögött a való
ne hidd el amit hallasz
tudnod kell, hogy mit vállalsz*

*ne hívj
ne remélj
ne várj
ne kísérv*

*kívül mosolyogsz
közben haldokolsz*

Már nincs sok...

*soha nem hallottam
amikor sírtál
nem láttam könnyeid
megszáradni arcodon*

*a nevetésed is
csak távolról
ért hozzám*

*nem tudtam
éppen hol tartasz
utadon*

*bár mellettem
ültél
vagy álltál*

*tudtam
gyakran nagyon
távol jártál*

szemedbe
csak néha néztem
félve
mélyen
akkor sem tudtam
csak reméltem
értek annyit
amennyit
Te értesz
belőlem

nem ért hozzám
a melegség
hideg függönyök
át nem engedték

lelked néha
mégis megérintette
testemtől elváló
lelkemet
de csak most érzem újra
mennyre féltetek

menj távolabb!
vagy jöjj
egészen közel!
felejts el
vagy ölelj!

nincs már sok időnk!

sírj értem

sírj nekem, ha fáj
sírj nekem, de várj
sírj nekem, válts meg
sírj nekem, ne várj meg

sírj értem
fájó könnyeket
sírj
ha a szürke hétköznapi
eltemet és vágyaiddal
egyedül fekszel
és a nap is egyedül kel
hűvös órák között
magányos üldözött

sírj értem
vágyó könnyeket
sírj
forró könnyeid
vörössé égessék lelkedet
mikor a napfény elveszett
érezd meg, hogy nem lehet
már nem égethetsz el
többé nem érhetsz el

sírj értem
sikoltó könnyeket
sírj
mert fáj az öröm
ha nélkülem néha rád köszön
ha felvillan egy-egy boldog pillanat
és tudod, egy perc múlva
semmi nem marad
mi engem idéz

sírj értem
elhaló könnyeket
sírj
öleld át a csendet
húzd magadhoz a távolság
messzi tereit
amikor az összetartozás
érzéki köteleit
tépni kezdi a feledés

sírj értem
szétfolyó könnyeket
sírj
borulj a földre
míg könnyeid
patakká dagadnak
és súgd el
az áradó folyamnak
mennyre vársz

sírj értem
megváltó könnyeket
sírj
találj rám
nyitott szívű álmaid
végtelen képei között
ismerj fel
a fák sárgult leveleiben
a szél békéjében
szelíd simogatása
üzenet tőlem

sírj értem...

Sodrásban

*moha között
könnycseppek száradnak
a magány nekidől
a vakolatlan házaknak*

*búzaszemekben évezredek óta
alszik a remény
hányszor hisszük azt,
hogy segít egy-egy költemény*

*mégis fák kérgébe faragott
szívek hirdetik csupán
marad valami
a szerelem után*

*alvadt alkonyok
ájult éjszakák
rongyossá szeretett
sötét, füledt szobák*

*bágyadt nappalok
égő reggelek
szétzilált, összegyűrt,
elhamvadt szeretet*

*asztalokon folyik szét
a papírszagú lét
csak végzések őrzik
az összetartozás emlékét*

*mély és nehéz
a kimondott igazság
kerülget és sandán figyel
a vigyori valóság*

*zúgó patak sodorja
így a falevelet
mint parti köveket
hagyom el az éveket*

megnyugvás

*„utánam nézel és csókot küldesz, ahogy rég...
és csókod akkor is elér hozzám, akkor is
megtalál bár örök lesz már a létből font határ
ami közted és köztem áll...”*

Téged néztelek...

*Téged néztelek,
ahogy fátyolosan homályossá
váltak körvonalaid.*

*Délután volt már
és az is a végére járt,
de az ablaküvegen még
belopakodott némi fénysugár.*

*A fotel karfáján tétován megállt
majd kezedre ugrott
és kicsit ott ragadt...*

Ó áldott, fennkölt pillanat.

*Felfénylett bőröd
és mintha átlátszóvá vált volna.
Halványan kirajzolódtak az erek.*

*De már ment is tovább a fénysugár
már vissza is húzódott
az udvarra és tovább,
majd elnyelte a határ,
a lebukó Nap vitte már.*

*Téged néztelek,
ahogy alakod elmosódva
oldódni kezdett.
Szinte elkeveredtél a homályban,
lényed kezdte betölteni a szobát.*

*Már Te voltál a polcokon,
a falak körül,
a szőnyegeken,
felemelkedtél és
körbe lebegted lazán
ölembé ejtett kezem,
és megérintetted arcomat.*

*Fülemben hallottam lélegzeted ritmusát
és ez a lélegzet
az élet dalává vált bennem.*

*Az asztal fénylett még kicsit,
ahogy lapján megcsillant valami,
ott felejtett napsugár
vagy szemed fénye talán...*

Téged néztelek...

*Ahogy elképzelvelek
úgy láttalak most,
hiszen valós képet
már nem festett a fény
és elenyészett a sötétben
minden ostoba tény.*

*Csak álmaim rajzolták képedet agyam
tisztán látó retinájára.
Nem volt nehéz,
hiszen éreztelek minden érzékemmel.*

*Csupán pár méter volt közöttünk
és a sötét, a látást elnyelő,
az érzékeket ébresztő jótékony sötét.*

*Téged néztelek,
s bár késő volt már
s a szobában nem volt semmi fény
én mégis láttalak...*

Szeretetem csendjében jöttél felém.

emlékké válik

*mint álom
mint oltalom
kísér majd dalom
és lépted bármerre visz
akarom
hogy újra rám tekints*

*szavak és könnyek
már nincs nyomuk tudom
karommal minden vétkem
eltakarom
a világon nincs más
nincs nagyobb hatalom*

*rezdül a dal
és szárnyal a vágy
kopár ágakon nyíló virág
mint messzi felhőkre
ült fel a Nap
mosolyod úgy hívogat*

*botladozik az esti szürkület
és mint kiürült üveg
gurul a földön
a régi boldogság
rezdül a pilla, borzas a haj
árva a lélegzet, de nincs semmi baj*

*álom volt csupán
ahogy eddig léteztünk
mégis érzed
most izzad két kezünk
szemed mélyén a megmaradt remény
remél, mint néhány szép költemény*

*egymásba öltik
elcsukló vágyaik
a szétfutó napok
és bár minden elmúlik
én mégis hiszek
és mégis itt maradok*

*szellő fut végig
fűszálak tengerén
csak nézzük egymást Te meg Én
és míg lassan végig simít
szelíd fényű, meleg fénysugár
emlékké válik a bús magány*

szellő és szél

a szellőt figyeltem...

*pajkosan futott végig a kerten
megérintett minden virágot,
minden szírom selyméből
színeket szívott magába
és vitte, vitte nevetve...*

fiatal még... gondoltam...

és a szél jutott eszembe...

csillagpor életünk

*már fátylat szó ránk
a ködös alkonyat
csak távoli vágyként
látom arcodat
pillantásod
ezer év óta kísért
mégis elvesznek az évek
semmiért*

*számtalanszor
fonódott már egybe
csillagpor életünk
és látod
mégis csak külön
magányosan
egymástól távol
élhetünk*

*földi röghöz tapadt
égi vágyakozás
a lélek súlya
az örök várakozás
fényből font távolság
két ember között
most elválaszt
bár összekötött*

örvénylő vonzás csillagot alkot
az Úr szétszórt porából
fénylő forróság lesz
a hideg-semmi honából
ilyen lehet
ha két lélek egyesül
születik Valami
és a Semmi megsemmisül

hová tűntek...

*csend van és én álmodok még rólad
most csengenek a gyöngyé vált szavak
elmúlt napok ködébe bújt reggel
gyorsan számol le a szerelemmel*

*hová tűntek a régi boldog évek
szenvedélyből lettek szenvedések
hová tűntek a vágyvirágos esték
mosolyunkon halványabb a festék*

*Nap sugara arcomra vág árkot
elfeledtem régen minden átkot
ölelő sok szép szava a múltnak
lopott csókok még utánam nyúlnak*

*hová tűntek a lelkesítő fények
ábrándjaim eddig elkísértek
hová tűntek az elringató éjek
érintések a bőrömben égtek*

*csodákban még hinni tudok mindig
élek és ez így marad a sírig
nem engedem szélnek ifjú vágyam
el kell érnem mindent mire vártam*

*hová tűntek az ártatlan kis vétkek
gyertek vissza derűs nevetések
hová tűntek a múltba veszett képek
jobb lesz... ha most csendben tovább lépek*

talán...

*talán...
szép emlék leszek
nem halványuló öröm
kis láng, távoli évek
fakóvá vált árnyékai között*

*talán...
marad utánam néhány kedves
soha nem múló pillanat
mi minden rossz nap
ellenére Veled marad*

*talán...
csendjeid részévé válok
és derűs ráncot rajzolok majd
ahogy évek múlva
két szemedre hullva
emlékem előcsal csillanó harmatot
miközben arcod mosolyog*

*talán...
átsuhanok néha misztikus éjeken
szobádon, ágyad felett lebegek
látom egyedül maradt testedet
és táncolok majd ölelve
álomban járó lelkedet
és boldog leszek*

*...elfeledve, hogy mindezt
már nem lehet*

csak szerelemem marad

*lesz majd idő
hogy fáradt lépteim
hozzád vezetik ismét
nappalok csengőn tiszta
álmai*

*előtted állok majd
fejem lehajtom
és a földre hullanak
az elszaladt idő
könnyei*

*szavad hajamhoz ér
bőrömet simítja tekinteted
én csak állok csendben
köszönni sem tudok
Neked*

*magam mögött hagyom
minden büszkeségem
amit magadtól adsz nekem
már csak annyit és azt
kérem*

*és várok ha kell
végtelen évek nem érintenek
várok, amíg csak élek
amíg az ég elborul és a föld végül
eltemet*

emlékezz rám...

*emlékezz rám
amikor vérző felhőktől
búcsúzik az alkony
és a fáradt ráncok
árkokká mélyülnek az arcon*

*emlékezz rám
amikor a szív dobbanása
már a csendbe akar veszni
ha a lángoló szenvedély
már csak szelíden tud szeretni*

*emlékezz rám
amikor szemedben utoljára lobban fel
a derű fénysugara
ha egyre sűrűbben érzed
már indulnod kell Haza*

*emlékezz rám
némán merengő utazásaid
állandó állomása legyenek
nem állhatják utadat*

*folyók és hegyek
benned szülessek meg
újra meg újra
engem ölelj majd
üres ágyadra borulva*

*emlékezz rám
éjszakáidban én legyek a sötét
nappalaidban hordozzam a szerelem hitét
álmodban én adjam a boldog perceket
ébren Te legyél... aki megint eltemet*

majd, ha már....

*majd, ha már
csak rezgések, hullámok
maradnak utánam
és átlebegek világok éterein,
galaxisok közötti tereken,
űrökön és a hideg végtelenen
és a mindenséget át meg átjárva,
a határtalant bebarangolva
mégis hozzád érkezem....*

*majd, ha már
túl leszel minden kétségen,
minden megbocsátáson
és minden vétségen
szelíd arcodról többé
nem törlődik le, örökké válik
a mindent értő árnyalat
és a megélt
és megtagadott vágy alatt
múlhatatlanul izzik majd
az éltető szeretet-parázs...*

*majd, ha már
nem vársz
és én mégis megérkezem,
mint a szeretet,
mint a vágy,
mint az álom,
mint a sóhaj,
mint a testedbe
ki-be áramló levegő,
mint az óceán ölelő,
simogató vize,
mely sós réteget hagy bőrdön...*

*majd, ha már
mindenütt ott leszek...
elmúlt létem hullámai
felkeresnek,
megtalálnak...
ott leszek...
átölellek, körbefonlak
végig száguldok
tested körül
és elárasztom
lággy, meleg sugárral,*

*mintha a Nap érintené,
mintha nyári réten feküdnél
és a forró levegő
felemelne...
és lényed lebegő,
boldog pillanattá válna...*

*majd, ha már
szétválík az idő,
a fogva tartó
és széthasad
az örök rabság,
értelmetlenné válik
a szelídség és a vadság...
minden megszűnik
és alakod eltűnik
feloldódsz
és mérhetetlen ölelésben
egyesülsz velem....*

*egyetlen hullám leszünk,
világokat és életeket teremtünk
a szeretetet magját hintjük szét
a közönyös, rideg és
üres végtelenen...*

Akkor majd...

*Amikor majd a fák levelei közül
langy szellő ereszkedik a mezőre
és csintalan mosollyal vesz
virágillatot magához,
hogy méltó ajándékot hintsen
karcsú alakod köré...*

*Akkor majd a szemedben
emlékek csillannak fel
és látni vélsz majd
egy rég volt kedves arcot,
egy szelíd mosolyt,
két derűs, csillogó szemet...*

*Akkor majd felderül tekinteted
egy felhőtlen pillanatra
és halvány, diaszerű képek
futnak át előtted
s míg könnyed mozdulattal
hajad igazítod,
hajszálaid között
megcsillan a messziről,
hozzád hódolni érkezett napsugár...*

*Akkor majd szíved mélyén
megmozdul valami régi szép érzés,
valami meleg, simogató, szelíd szeretet.
Olyan, mint a teremtő erő,
mint a lágyan hullámozó óceán-bölcső,
mint a levegő kék végtelenje,
mint a gondolat áradó mélysége,
mint a szerelem....*

*Akkor majd én is ott leszek Veled.
Leülök melléd és homlokom
kezed bársonyára hajtom.
Bódító csókok emlékét ébresztem
rég érzésektől égő ajkadon.
Simogatás leszek múltat idéző
már csak néha vágy-piros arcodon.*

*Akkor majd tested megremeg,
mint amikor finoman érintettem bőröd
és boldog voltam, ahogyan boldog
a forró sivatag homokján haldokló vándor,
amikor hús víz érinti ajkait.
Mint amikor kívántalak magamba olvasztani,
valami élő elegyet alkotni testeddel
és lelked részévé válva élni tovább, benned...*

*Akkor majd érzel újra, érzed,
amint testedbe bújva létezem,
és amikor majd csendben leszáll
az árnyakat idéző alkony és elmossa
képzeletben melletted ülő alakom
és felállva lámpát gyújtasz, még lelkedben
utánam nézel és csókot küldesz, ahogy rég...
és csókod akkor is elér hozzám, akkor is
megtalál bár örök lesz már a létből font határ
ami közted és köztem áll...*

Voltam

*Voltam Nap
és voltam Hold is.
Voltam jó
és voltam rossz is.*

*Voltam csendes,
derűs álom.
Voltam vágy
remegő pilládon.*

*Voltam felhő
nyári égen.
Voltam dér
a téli réten.*

*Voltam szó,
édes a szádban.
Voltam könny
elhagyott ágyban.*

*Voltam sóhaj,
míg rám vártál.
Voltam csók,
ha rám találtál.*

*Voltam öröm
és fájdalom.
Voltam ember*

...

és vállalom.

A szerző bemutatkozása

Szép napokat kívánok mindenkinek!

Koma vagyok. Vagyis polgári nevemen Komáromi János.

Ezt a néhány sort rövid bemutatkozásnak szánom. Aki kíváncsi rám az itt megtudhat egy-két dolgot rólam. Természetesen nincs semmi nagy titokról szó, de mégis...

48 éves leszek és Pakson élek a családommal. Három gyermekem van. A legnagyobb Anna, a középső Áron és a legkisebb Bogdán.

Bács-Kiskun Megyében születtem. Szüleim Dunapatajon élnek. Én 1982-ben végeztem a Kandó Kálmán Főiskolán és villamosmérnök lettem. Ezután a paksi atomerőműben kezdtem dolgozni. Később tanári diplomát szereztem és 2004-ig az erőmű iskolájában tanítottam. A kor kívánalmainak megfelelően foglalkozni kezdtem az informatikával és informatikusi vizsgát tettem.

Mindig túl sok dolog érdekelt. Azonban kezdettől fogva legjobban a zene, az irodalom és általában a könyvek vonzottak. De a csillagászat, a földrajz és az állatvilág szintén sok fontos és érdekes felfedezni valót nyújtott.

Később egyre jobban kezdett izgatni a filozófia, a pszichológia és az ezoterika. Az elmúlt évtizedben sokat foglalkoztam ezekkel a kérdésekkel. Igyekeztem megismerni a vallásokat, a természetgyógyászatot, a keleti filozófiákat és minden egyebet az említett témakörökben. Volt ezoterikus boltom, foglalkoztam grafológiával, vezettem önismereti tréningeket, írtam riportkönyvet egy kis egyház tagjairól, készítettem multimédiás anyagot az elektrotechnika kultúrtörténetéről, CD-ROM-ot "Az atomenergia kultúrtörténete" címmel, valamint szintén CD-ROM-ra került "A magyar labdarúgás története kezdetektől napjainkig", belekóstoltam a tai chi gyakorlásába, vezettem televíziós vetélkedő műsort, voltam helyi képviselő,....stb....stb....

De nézzük az írást! Az az igazság, hogy meglehetősen későn vettem tollat a a kezembe, azzal a céllal, hogy valami irodalomhoz hasonló dolgot alkossak. Pontosán nem tudni mikor is volt ez az esemény, de az tény, hogy az első megmaradt művek 1981-hez és a szerelemhez kapcsolhatók. Akkoriban ismertem meg jelenlegi feleségem és hozzá írtam azokat a verseket, amelyek az általa megőrzött levelekben meg is maradtak.

Azóta különböző intenzitással és meglehetősen nagy szünetekkel írogattam verseket. 2004 nyaráig, mintegy 150-200 írásom gyűlt össze. A versek mellett az elmúlt tíz évben sok újságcikket írtam. Ezek egy része tudósítás, más része publicisztika.

A versírás iránt az internet keltette fel ismét az érdeklődésemet. Meglátogattam néhány verses oldalt és fel is tettem néhány írásomat. A fogadtatás arra készítetett, hogy elkezdjek újra írni. Azóta nagyon sok vers született. Sok támogatást, biztatást kaptam az oldalak olvasóitól. Szívesen felsorolnék néhány nevet, de ezt inkább csak gondolatban teszem meg.

Olvashatók verseim több versportálon is. Tagja vagyok az Irodalmi Rádió alkotói csapatának és számos versem elhangzott a műsorokban, a felolvasó esteken, megjelent a kiadványokban.

2005 januárjában saját honlapot indítottam, amit mostanra már nagyon sokan látogatnak. Külön oldalakon kaptak helyet a hangos és a megzenésített versek. Ez utóbbiak Papp Róbert zeneszerzőnek köszönhetőek, aki rendszeresen meglep egy-egy újabb versem megzenésítésével.

Tulajdonképpen a szenvedélyek rabja vagyok. Szenvedélyeim a zene, a hangszerek, a költők, a könyvek, a versek...

Bemutatkozásnak ennyi elég. Talán már sok is!

Üdvözlettel: Komáromi János

Verses honlapom:

- <http://www.verselo.gportal.hu>

Hangos verseim:

- <http://www.verselokoma.freeweb.hu>
- <http://www.hangosversek.n1.hu>
- <http://hangosversek.atw.hu/>
- <http://www.hangosvers.n1.hu/>

Megzenésített verseim:

- <http://www.zenevers.n1.hu>
- <http://www.zenevers2.n1.hu>
- <http://www.zenevers3.freeweb.hu/>

A kötet megjelenését támogatták:

Paksi Atomerőmű Zrt.

<http://www.npp.hu/>

Kópis és Társa Kft.

<http://www.kopiskft.hu/>

Partner Kft.

VILLKESZ Kft.

Petti Csaba

Demeter Ibolya

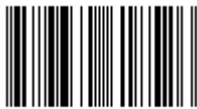
Dohse B. Julika

Járfás Tamás

Valamint azok a kedves olvasóim, akik az internetes verslapokon, vagy saját honlapjaimon rendszeresen olvassák verseimet és bíztattak a kötet összeállítására.

Köszönöm mindenkinek!

Szeretettel: Komáromi János

9789630618526